

Més ja estava peu dret, amb el gaiato a les mans i les alfores a l'espatlla, i no vaig pas anar-hi.

I a fè que 'm posà content aquell somriure...! I a fè que la vaig trobar graciosa i escaienta; i jo 'm sentia també tot animat del ritme de la dança com si talment els meus peus se dalissin per a esser-hi.

Més, estava encara més content d'haver trobat certes les paraules de l'estrany viatger, al indicar-me la ruta; i 'm dalia la impaciència d'arribar a terme.

La imatge d'aquella mossa i el sò dels violins aquells, desseguida varen fondres en la llunyania. Arribava aire i salabor de mar, que s'endugué fins l'última partícula i l'últim record d'aroma del taronger florit.

Però el camí era esperançador; i jo 'l vaig rependre ardidament, cantant cançons alegres.

No sé per quina combinació de pensaments, me venien sempre als llavis cançons de la meva vila; cançons que jo sabia de quan era infant, i que 'm donaven una força i un coratge magnífics.

Quan se fa camí sol, ara un are altre, comensen a venir a fer-vos companyia tot una munió de pensaments i de records, que no sabeu pas d'on surten. I jo que 'ls havia esvaït tots fins llavors, estava en aquells moments tot content de la seva companyia.

Entre ells anava tornant amb una força inconeguda, el d'aquella mossa que 'm llençava, rient, un brot de toronger a la cara.

—On havia vist jo aquells ulls, abans d'aquell dia...?—em preguntava.

I després, com una mica de penediment, vaig fer

esment d'aquell consell del desconegut, que 'm deia: —«L'ombra o 'l profit de l'un, t'ha de guiar fins a l'altre...»—Qui sap si ja havia desoït, per ignorància o impaciència, aquelles sàbies paraules...!?

Més els records, que poden ésser l'alegria del camí, també 'n són la fatiga. Que n'hi ha que són com els follets dolents, que vos entrebanquen els passos, o se vos arrapen damunt, fent-vos doblegar les espatlles cap a terra. I jo la comensava a sentir, com un fret estrany, aquella fatiga...

De més a més, perquè pel meu camí mateix, tornaven, alegres, les parelles que jo havia deixat dançant baix el primer arbre del camí...

Una espurna d'esperança, llovores, feu aturar-me.

—Qui sap si passaria també aquella graciosa fadrina del caparró esbullat...? Qui sap si seria a temps, encara, a escometrer-la, i fer camí junts també, saltant i dançant com aquelles parelles que passaven, sense altra fretura de camí que la propia alegria...!

Més se feia vespre: començaven a embolcallar-se de quietud totes les coses, i aquella blonda no venia. Ja no la veuria més!... i això que com més pensava en ella, més plena de gràcies la imaginava, i més descoratjat i més sol me sentia...

Però... quant de temps havia esmerçat esperant un ombra—(bonica si voleu, però ombra al fi)—de la meva fantasia? No ho sé? Més en tant les parelles que passaren pel meu camí, ja no 's veïen. Se sentia alguna rialla lluny, i prou. I a mi 'm mancava bon troç de camí a fer, encara.—(Continuarà).

MIQUEL DE PALOL.

A LA MEVA OMBRA

*Misteriosa companya
que tant has vingut amb mi
i encara el destí t'afanya
a estendre 't per mon camí.*

*Sempre, al davant o al darrera,
t'haig de tenir, senyalant,
anant movent-te lleugera
mentre jo vaig avençant.*

*Sembla que vulguis guiar-me
sota el poder de la llum,
i no fas més que imitar-me
mentre ma vida es consum.*

*Va consumint el seu nombre
de forces, per no ésser més
que l'esperit d'una altra ombra,
que ha de veïllar mon després,*

*en la ideal existència
que forja el meu pensament,
sense constà en ta presència
ni en rés del teu moviment.*

*Què esdevindràs quan jo mori,
si els passos que em tens seguits
no seran dol de qui em plori
ni l'obra dels meus escrits?*

PLÀCID VIDAL.